

I. E. Bogomil:

Slaba družčina.

Pravijo, da pomeni nesrečo, če zajec komu pot preteče. Pri Mokrinovih je pa letos zajec pretekkel celo dvorišče. Tam bo šele nesreča! Na dvorišče drže namreč pota vsega sveta. In tako bi imele priti nad Mokrinove tudi nesreče vsega sveta.

No, prvo nesrečo je občutil že Mokrinov Turin. Rad bi jo bil popihal za dolgouhim zajcem, pa je bil premočno privezan. Lajal je pa in se hudoval tako, kakor da hočejo tatovi vsega sveta odnesti z Mokrinovo bajto vred pol vasi.

Druga nesreča je pa zadela dolgouhega zajca samega. Ko jo je ubiral skozi polje proti Mokrinovim, ni vedel, kje ima Turin svojo vilo. Pa je pridrvel tik mimo nje. Kakor da hoče nalašč dražiti Turina! In to je Turina tudi ujezilo. Zviškoma se je vrgel proti podlemu izzivaču. Zajec se je seveda prestrašil. Topotnil je ob tla, potem pa nič pogledal, kam ga je vrglo. Naenkrat je bil obdan od cele trume koštrunov in ovac.

»O gorje! Po meni bo!« mu je govorilo srce. »Ene nesreče sem se ognil, pa sem zabredel v drugo, še hujšo! O, gorje!«

Ali nesreča res ne počiva. In to pot je bilo za zajčka prav, da ni počivala. Ko je namreč skočil med čredo ovac, je zatrepetala vsa družina in se razdelila na dvojce. Vse se je plaho umikalo, zakaj kaj takega se res Mokrinovim ovcam še ni primerilo, odkar stoji svet. Zajec jo je pa hitro pocedil iz nevarne družčine in potem z vsemi štirimi pribil

Slaba družina.

sklep, da ga nikoli več ne bo na Mokrinovo dvorišče. Ovce so plaho meketale, oven se je pa jezil, zakaj se ni zaletel v ta drzni zajčji meh.

To cviljenje, lajanje in meketanje, tuljenje in rjojenje je pa prignalo Mokrinovega očeta iz hiše. Toliko, da so še videli zadnjo zajčjo peto, ko jo je dolgušec brisal proti gozdu.

»Za danes si mi ušel,« so rekli potem. »Zate sreča, zame pa nesreča! Lahko bi bil dobil nekaj cunjic za tvojo kožo in nekaj za tvoje meso! Tako pa ne bo nič. Dobro je pa to, da boš še bolj debel, ko prideš jesen na vrsto!«

Gabriela:

Tat!

Ivan je pri gospodu profesorju. Skromno stoji pri vratih in občuduje bogato opremljeno sobo. Kolika lepota zanj, ubogegega dečka, ki pozna le bedo! Njegova zibelka je tekla v mali podstrešni izbici. Žalostno in revno je bilo od nekdanj njegovo življenje. Nesreča je pa dosegla vrhunec, ko je legla ljubljena mati, bolna, izmučena. Od tedaj ni izginil angel žalosti iz ubožne podstrešne izbice.

V stari, trhli postelji jadikuje bolnica. Solzi se od bolečin in od gladu. Najgorenkejše solze so pa one, ki jih toči radi svojega sina-edinca. Ivan je še tako mlad, komaj petnajst let star, in vendar mora že toliko trpeti! Zakaj? Radi nje. Pa dober, blag otrok je. Ves prosti čas je pri nji in jo tolaži. Pridno se uči in goji le eno željo: da pride s svojo pridnostjo kmalu do kruha in pripravi dragi mamici lepše živ-